

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni :
dne 3.11.2007 Daniel Lžičar
nar. 8.4.2007 v Boskovicích
dne 3.11.2007 Kryštof Jízdny
nar. 19.6.2007 v Boskovicích

Svátost křesťanské dospělosti přijalo 39 biřmovanců:

Marek Adamec, Marie Adamcová, Miroslav Balcar, Helena Balcarová, Pavel Bílek, Marie Bílková, Markéta Bílková, Karolína Doležalová, Lukáš Janča, Ivana Jančová, Markéta Kohoutová, Lukáš Kozel, Tomáš Kozel, Iveta Kozelková, Michal Mistr, Barbora Mistrová, Veronika Mitanová, Jiří Musil, Eliška Novotná, Jan Novotný, Vojtěch Novotný, Dagmar Palinková, Ilona Palinková, Renata Palinková, Radka Pavlů, Tereza Pavlů, Václav

Plíhal, Pavla Přesličková, Kristýna Slavíčková, Michaela Synková, Alena Šosová, Ondřej Vaverka, František Vojta, Drahomíra Vojtová, Klára Vojtová, Martina Vojtová, Pavla Vojtová, Veronika Vojtová, Lenka Kaldová

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 13.10.2007 paní Marii Škodovou, nar. 17.3.1925

dne 18.10.2007 pana Františka Fouska, nar. 23.9.1937

dne 18.10.2007 paní Ludmilu Fouskovou, nar. 4.4.1936

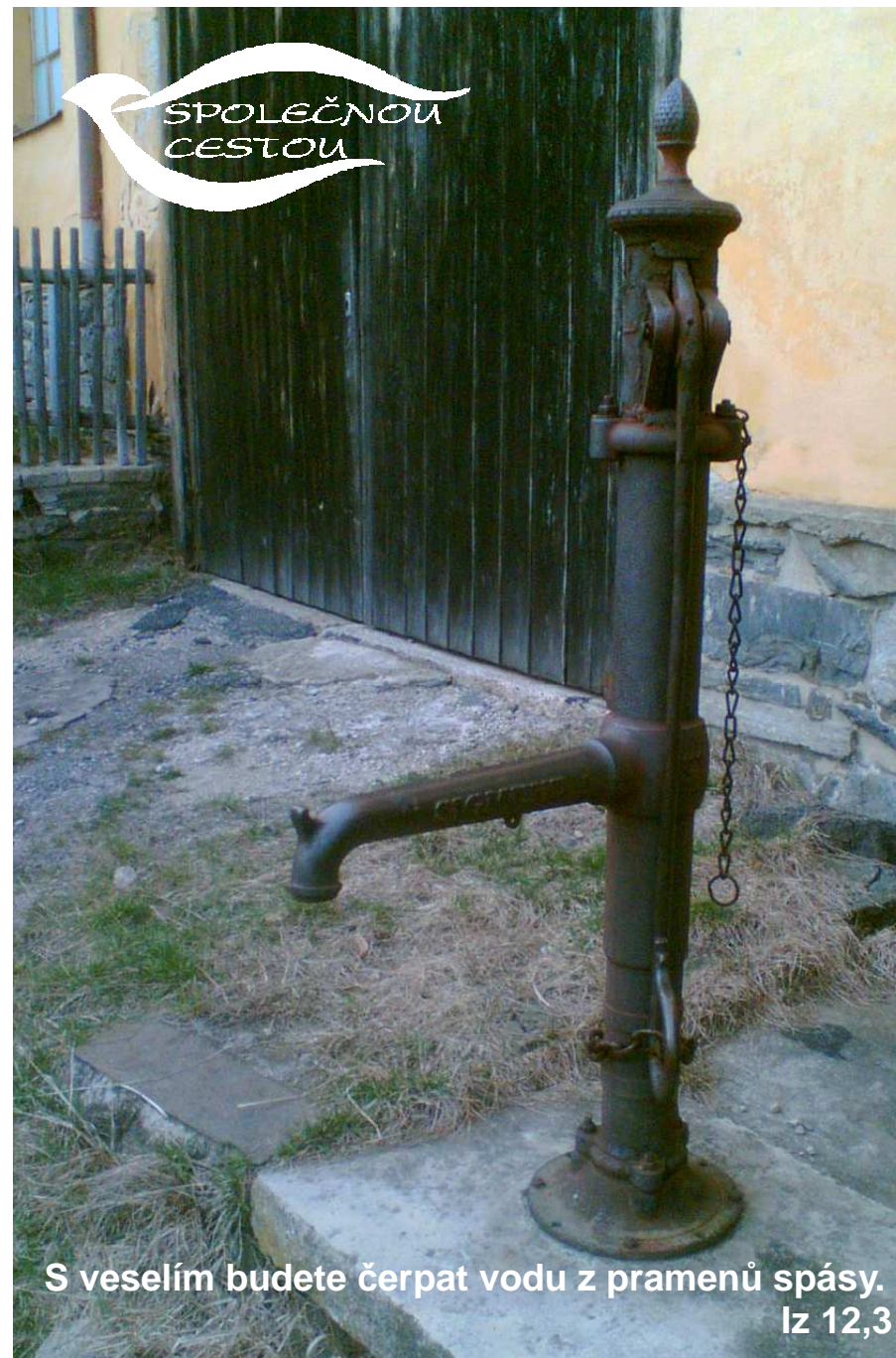
Vánoční stromeček pro zvířátka

Milé děti a tatínci, zveme vás k již tradičnímu zdobení stromečku pro zvířátka.

Sejdeme se v neděli 23. prosince ve 14 hodin u hasičárny. S sebou si vezměte všechno, co zvířátkům v zimě může udělat radost. Kdyby někdo nevěděl, tak třeba mrkev, kaštany, seno,...

za organizátory Josef Kánský a Tomáš Šutera

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.

S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy.
Iz 12,3

Úvodní slovo.....	2
Z farní kroniky	
Rok 1938 - dokončení (přepis farní kroniky).....	3
Rozhovor s P. Pavlem Lazárkem	5
Stránka pro děti.....	8
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	9
Okénko pro seniory.....	10
Příspěvky ze života farnosti	
Misijní kongres	11
Když nestaví.....	12
Heřmanov	12
Biřmování	13
Příběhy bezpráví.....	14
Setkání v Boskovicích	15
Oslava narozenin	16
Adventní neděle - žehnání kříže.....	17
Sobotní setkávání.....	19
Besedy seniorů.....	20
Pamětní medaile sv. Petra a Pavla	20

Ze života farnosti

Přehled bohoslužeb.....	21
Svatosti a svátostiny, pozvánky.....	23

1. 1. 2008 Slavnost Matky Boží Panny Marie <i>(úterý)</i>	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné mše svatá
	11.00	mše svatá
6. 1. 2006 Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ <i>(neděle)</i>	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné mše svatá
	11.00	mše svatá - zpívá chrámový sbor J.J.Ryba: Česká mše vánoční „Hej, Mistře“ <i>Po obědě začíná Tříkrálová sbírka</i>
8. 1. 2006 <i>(pondělí)</i>	<i>Adorační den - P. Bohumil Urbánek</i>	
	7.30	Zahájení Adoračního dne, litanie
	8.00	mše svatá
	9.00	adorace mužů
	15.00	adorace dětí
	16.00	adorace žen
	17.30	mše svatá
13. 1. 2006 Svátek Křtu Páně <i>(neděle)</i> <i>končí doba vánoční</i>	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné mše svatá
	11.00	mše svatá
	15.00	ekumenická bohoslužba v evangelickém kostele

24. 12. 2007 Štědrý den (pondělí)	8.00	Požehnání dětem v kostele a následné roznášení betlémského světla
	14.30	dětská mše svatá
	16.00	Rovečné mše svatá
	22.00	„Půlnoční“ mše svatá - zpívá chrámový sbor J.J.Ryba: Česká mše vánoční „Hej, Mistře“
25. 12. 2007 Slavnost Narození Páně Hod Boží vánoční (úterý)	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné mše svatá
	11.00	mše svatá
26. 12. 2007 Slavnost Svatého Štěpána, prvomučedníka (středa)	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné mše svatá
	11.00	mše svatá
	15.00	Vánoční koncert mistrů českého baroka a klasicismu
27. 12. 2007 sv. Jana (čtvrtek)	8.00	mše svatá
28. 12. 2007 sv. Mlad'átek (pátek)	17.30	mše svatá
29. 12. 2007 (sobota)	8.00	mše svatá
30.12.2007 Svátek Svaté rodiny (neděle)	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné mše svatá
	11.00	mše svatá <u>Během mší svatých obnova manželských slibů</u>
31.12.2007 Sv. Silvestra (pondělí)	17.00	mše svatá na poděkování za uplynulý rok a prosba o Boží pomoc do nového roku, - svátostné požehnání , - společná silvestrovská oslava pro všechny v Orlovně

Nová šance zasednout do „školních lavic“

Od adventu roku 2007 se v Olešnici otevírá akreditovaný obor křesťanský život pro jakékoliv zájemce bez přijímacích zkoušek...

Na obor křesťanský život je také možno přestoupit z následujících směrů: samotář, ochmelka, notorik, agresor, maniak, závislý lenoch, individualista, rodinný tyran, a dalších. Jakákoliv životní zkušenost vítána.

Otvíráme novou nedělní dopolední školu

Na přání našich biskupů vzniká v každé farnosti nová nedělní škola křesťanského vzdělávání. Církev u nás se tak snaží překonat neznalost křesťanské nauky. Z této snahy se postupně zrodil projekt nazvaný „Učící se církve“.

Při nedělních bohoslužbách budeme vždy nabízet ucelenou katechezi na některé z témat naší víry. Postupně se prokoušeme všemi pravdami víry, jak je předkládá Katechismus katolické církve.

Nešlo vám učení, nebo jste se ve škole nudili, nedovolili vám vystudovat? Přihlaste se do projektu: „Učící se církve“.

Nová šance ještě něco se naučit,
nová šance navázat životní přátelství,
nová šance poznat víru svých rodičů,
i víru vlastní.

Víra se rodí z hlásání evangelia,
a teď můžete rozšířit nebo oživit své znalosti,
nepropáste tedy tuto možnost.

Začínáme při mši první neděli adventní.

Nastupujeme do školy Kristovy – on se má stát našim učitelem, přijměme proto šanci vyučit se ve škole života. Ať každý můžeme před jméno připsat plnohodnotný titul: křesťan – slovem i životem.

otec Pavel

PF:

Kam všude povedou kroky naší farnosti v příštím roce? Přestože nevidíme příliš daleko, má velký význam dobře vykročit: jako obec, farnost i rodina.

Ať jsou naše kroky vždy pevné v následování Lásky, Dobra, Pravdy a Krásy!

otec Pavel

Rok 1938 - pokračování

12. června 1938 se konaly v Olešnici obecní volby s tímto výsledkem:

	Počet hlasů	Počet mandátů
Čsl. strana lidová	373	9
Strana republikánská (agrární)	122	3
Strana živnostenská	158	4
Sociální demokraté	117	3
Národní socialisté	133	3
Občanská strana	55	1
Fašisté	24	1
	-----	-----
Celkem	982	24

Volební číslo 40. Lidová strana dostala 37,98 % hlasů.

Starostou byl zvolen lidovec Vladimír Neumann.

Divadlo zbořeno

Divadelní budova u farního kostela, původně škola, byla už velmi chatrná. Poněvadž se v Olešnici měla provádět rekonstrukce silnice, žádal okresní úřad obec, aby budovu divadelní odstranila.

Budovu koupil Josef Konrád, tkalcovský mistr v Olešnici č. 220, za Kč 1 500,- s podmínkou, že ji zboří a materiál odklidí. Během července a srpna se tak stalo. Nyní však bude třeba vhodné úpravy místa.

Kooperátoři

1. srpna 1938 byl ustanoven kooperátorem v Olešnici novokněz P. Josef Soukop, rodák z Jakubova, farnost Popovice. Působil zde pouze tři měsíce, ale zapsal se svou opravdovou kněžskou horlivostí hluboko do srdcí věřících. Představení chtějí, aby studoval doktorát. Měl jeti již na podzim 1938 do Říma, vyžádal si však, aby vzhledem ke svému zdravotnímu stavu byl zatím ponechán v diecézi. P. Hřebíček, dosavadní kooperátor v Olešnici, byl ustanoven do Sebranic. Ustanovení bylo pouze formální a P. Hřebíček zastupoval faráře ve Štěpánově, pak byl doma v Drnovicích, konečně zastupoval administrátora v Rovečném a v listopadu zase byl ustanoven do Olešnice.

Hospodářství

Letos se rozmohla u nás dobytčí nemoc slintavka a kulhavka. Velmi mnoho usedlostí bylo zachváčeno přesto, že se konalo důkladné opatření desinfekční. Domy, v nichž byla nákaza, byly označeny nápisem: Slintavka a kulhavka, vstup zakázán. Nějaký ferina tabulku s tímto nápisem připevnil v noci také na hlavní bránu kostelní.

Žně začaly 1. srpna. Úroda byla skvělá, ale naděje do ní skládané zklamaly. Pěkné počasí bylo necelé dva týdny po zahájení žní. V té době byly svezeny většinou pšenice a něco žita. Pak týden přeprchalo. 21. srpna přišel veliký liják a pak pršelo silně celý týden. Od 28. srpna do 6. září zase pršelo s menšími přestávkami. Obilí na poli srostlo. Škoda byla veliká. Brambory hnily a úroda jich byla mnohem menší než loni. Nesnáž ve žních ještě zvyšoval nedostatek potahů následkem dobytčí nárady. Ke všemu ještě přišla mobilizace 24. září!

Besedy seniorů

Každé první pondělí v měsíci se setkáváme my, dříve narození, na faře. Vždy začínáme i končíme modlitbou. Rádi si tu zazpíváme, někdy si také zacvičíme, abychom rozhýbali svoje kostry. Jindy zase řešíme různé kvízy pro tříbení paměti. Tyto dvě hodiny jsou pro nás prospěšné po všech stránkách.

Na posledním setkání jsme vyráběli adventní ozdoby a svícny, kterými si můžeme ozdobit svoje domovy. Při této činnosti nám pan Kintr vyprávěl o průběhu nedávného zájezdu, na kterém účastníci navštívili otce Málka v kostele u Milosrdných bratří v Brně. Tento kněz dlouhá léta působil v Letovicích a jezdil také vypomáhat k nám do Olešnice. Potom ještě navštívili P. probošta Stanislava Krátkého v Mikulově, který oslavil 85. narozeniny.

Jednu naši besedu také navštívil MUDr. Nechuta, který poutavým způsobem přednášel o zdravotních problémech starších a zodpověděl četné dotazy. Patří mu za to náš dík a věříme, že si toto setkání ještě rádi zopakujeme.

Na příští setkání máme slíbenou besedu s naším panem farářem, který bude vyprávět o svém pobytu v jihoamerickém Peru. Již se velice těšíme.

Ještě nesmíme zapomenout poděkovat paní I. Novotné a paní J. Kolářové za organizaci těchto besed, které jsou pro nás příjemným zabavením. Přijďeme na jiné myšlenky a domů se vracíme plni pěkných dojmů a zase se těšíme na další setkání.

za nás seniory Marie Šafaříková

Biskup Cikrle ocenil duchovní brněnské diecéze

Ve středu 5. prosince 2007, v den 230. výročí založení Biskupství brněnského proběhla v brněnské katedrále slavnost. Po bohoslužbě slova předal brněnský biskup Vojtěch Cikrle na Petrově desítky pamětních medailí sv. Petra a Pavla diecézním i řeholním kněžím a stálým jáhnům brněnské diecéze jako ocenění jejich služby církvi. Jde o jednu z vrcholných akcí Roku diecéze. Autorem pamětní medaile sv. Petra a Pavla z patinovaného tombaku je sochař a medailér Josef Uprka. Jedním z oceněných byl i náš jáhen Ladislav Kinc. Srdečně mu touto cestou blahopřejeme a jsme rádi že tak byla oceněna jeho obětavá a věrná služba.

Syn, geneticky vybaven podobně protivným perfekcionismem jako jeho otec, vzápětí sfoukl sirku. Bohužel v blízkosti hořícího knotu, který tím pádem zhasl též. Celou proceduru bylo tedy nutné opakovat. Naštěstí i podruhé s kladným výsledkem. Ještě že Otec Pavel je sportovec a dostatečně dlouho udržel své břímě ve vzduchu - navíc aniž by si jeho obuví znečistil liturgický oděv!

Koláčky a jiné cukroví, jejichž avizovanou distribucí si nikdo z liturgického průvodu nebyl jist, nakonec vyšly na všechny. A tak na scénář pana faráře (že pokud distribuci ohlásí a ona se neuskuteční, tak to nevádí, protože si budou lidé myslet, že na ně nezbylo), nakonec nedošlo.

Do sakristie jsme se vrátili sice notně vymrzlí, ale navzdory všemu protivenství bohatší přinejmenším o krásnou slavnost a setkání. I srdíčko pana kostelníka bilo jaksi slavnostněji a radostněji.

Díky Bohu a Vám všem!

Advent léta Páně 2007 buď požehmán.

S trochou nadsázky zaznamenal Josef Kánský

Sobotní setkávání

Máme zde opět advent, a s ním i setkávání našich dětí na rorátech. Každou sobotu až do Štědrého dne se děti z naší farnosti scházejí brzy ráno na mši svatou. Většina z nich si nese lucerničky se světýlkem. Po mši svaté se tito malí „hladovci“ přesunou na faru, kde si pochutnají na připravené snídani. Potom začíná další program.

První sobotu v prosinci jsme vyráběli adventní věnce. Druhou sobotu vyprávěl otec Pavel Lazárek o své návštěvě v Peru. Zaujaly nás fotky kamenného města, které postavili indiáni. Toto horské město odolává už čtyři sta let tvrdým horským podmínkám. Dověděli jsme se i spoustu dalších zajímavých věcí a zažili hodně legrace. Papoušek Áron na nás přitom neustále povykoval a nalétával. Tito papoušci mají v Peru svůj domov a nám se zdálo, že nám chce Áron taky něco říct.

Třetí sobotu se fara promění v několik dílniček, děti si vyrobí nějaké vánoční ozdoby nebo dárečky. Ve vyrábění budeme pokračovat i na posledním rorátním setkání. Částí těchto výrobků ozdobíme faru a ostatní si mohou děti odnést domů.

V neděli 23. prosince bychom chtěli navštívit zvířátka v lese. Děti si pro ně připraví ovoce, zeleninu a staré pečivo. Sejdeme se ve 14 hodin u „hasičárny“. Bude nás doprovázet myslivec pan Tomáš Šutera a připravíme vánoční stromček pro zvířátka.

Chtěli bychom pozvat ještě další děti z Olešnice a okolí. Přijďte za námi a zažijete spoustu legrace a krásnou předvánoční atmosféru.

Maminky z farnosti

Mobilisace

Československá republika povolala do zbraně všechny záložníky do 40 let. Z naší farnosti rukovalo asi 400 mužů, také farář šel na vojnu. Také mnoho koní bylo dáno k dispozici armádě. Šli jsme na vojnu v přesvědčení, že bude válka. Všichni mužové nastupovali s odhodlaností bránit vlast a s velkým nadšením. K válce však nedošlo. Rozhodnutím mnichovské konference byla Československá republika donucena vydati tzv. Sudetské území Německu a dohodnouti se s Maďarskem a Polskem o územních ústupcích. Na všechny tyto události reagoval náš lid citlivě. Lidé plakali nad ztrátou tak velikých oblastí, jež byly od republiky odtrženy.

Matriky

Po připojení Rakouska k Německu 12. března 1938 začaly přicházeti žádosti o listiny, jimiž se mělo dokazovati, že předkové nebyli židovského původu. To mě přimělo, abych se pustil do velice těžké práce: do zhotovení rejstříků k matrikám.

Za léta 1663 – 1789 nebylo k našim matrikám rejstříků. Sestavil jsem je tedy. Byla to práce úžasně těžká. Vyžádala si velmi mnoho času. Ještě v roce 1939 jsem na rejstřících pracoval čtyři měsíce.

Náboženský život

V roce 1938 bylo sv. přijímání 26 094. Náboženský život plynul normálně. Účast na bohoslužbách byla veliká. Kolem zdi sakristie až k věži byl zřízen cementový chodník, což přispělo k vysušení zdi. Na faře byla opravena střecha. Na kostele sv. Mikuláše byla vyměněna trámová kostra věžky a dána nová okna a žaluzie. Také byly staženy zdi kostela, které se rozestupovaly a tím vynikaly stále větší trhliny v klenbě.

Nově pořízeny 4 rochety pro ministranty

1 černá štola

Opraveny 3 oltářní plachty (nové krajky), 2 rochety (k jedné nové krajky, k druhé nové plátno). Černý pluviál opravila fa Nedomová Olomouc za 200 Kč. Na splátku dluhu vzniklého opravou kostela odvedl kostel letos zase 10 000,- Kč. Návraty do církve byly 3, odpady 2. Farní odbor Charity vynaložil na podpory chudým 6 640,- Kč. Kromě toho vyplaceno z farního chud. fondu 1320,- Kč. Exerციí pro mládež zúčastnilo se od nás asi 16 jinochů a dívek.

V Olešnici na Moravě 31. prosince 1938

Leopold Benáček
farář

Místo u kostela

14. dubna 1938 se usneslo obecní zastupitelstvo v Olešnici, aby parcela veřejný statek č. 1657/19 byla dána konkurenčnímu výboru do trvalé správy s podmínkou, že úpravu tohoto pozemku kolem kostela provede konkurenční výbor svým nákladem a za součinnosti obce.

pokračování příště

Na tomto místě jste zvyklí nacházet rozhovor. Není tomu jinak ani tentokrát, kdy jsme o několik myšlenek poprosili Otce Pavla Lazárka.

Někteří křesťané jsou prý jako trakaře – potřebují, aby je někdo tlačil. Jiní jako papíroví draci – ulétnou, nejsou-li na špagátu. Další jako dětské balónky – samý vzduch, div neprasknou. Jiní jsou jako ragbyové míče – nikdy předem nevíte, kterým směrem se odrazí. Do které skupiny spadá olešnická farnost?

Olešnice je farnost mnoha tváří – od těch nejmenších žasnoucích, rozzařených dětských, přes ty odpovědi hledající výrazy mládežníků, zodpovědností naplněné tváře rodičů i zkušenostmi zvrásněné vzezření „starců“. Každý úsek života má svoji ojedinělou krásu, má ji i naše farnost v očích života svých členů. Někdy jsme trochu jako trakaře, jindy jako balónky, jindy míče – ale to není náš cíl, možná jen malé pozdržení na té dlouhé cestě života.

Jaká byla vaše cesta ke kněžskému svěcení?

Na cestě ke kněžství mnoho znamená rodina, ale i ona může předat jen to, co je jí vlastní, a tak jsem od dětství čerpal živou víru. Jejím příkladem byl i prastrýc P. Josef Navrkal a spousta dalších světu skrytých nenápadných postav jako byla třeba kmořtenka. To vše bylo devizou, kterou použil Bůh při mém povolání. Potom už to šlo samo: Litoměřice, Olomouc, Řím a svěcení v Brně.

První jáhenské místo jsem zastával na Petrově, odtud se přemístil do Žďáru nad Sázavou, pak do Blanska a nyní jsem zakotvil v Olešnici.

Vaším novým působištěm je Olešnice a Rovečné – jak se vám tady líbí?

Někdo si na nový domov nezvykne po celý život. Mě už od svěcení stěhovali čtyřikrát. Pokaždé s hrůzou zjistím, kolik přibýlo knih a dalších zbytečností. Potom vše půl roku vybaluji a rovnám, než v tom začne být opětovně nějaký systém. Je těžké odpovídat líbí nelíbí, prostě se učím být spokojený a šťastný, kde právě jsem. Je v tom kus pokory i odvahy přijmout pastorační místo jako poslání – kdy ústy biskupa člověka na nějaké místo posílá Bůh.

Vše se však v dobré obrátilo v okamžiku, kdy naše řady doplnil pan Halva nesoucí kříž. A po krátké duchovní přípravě jsme již obřadně sestupovali po kamenných stupních. Vpředu kříž, za ním kadidlo po bocích se svícemi a na konci průvodu pan děkan s panem farářem. Cestou ke kamennému kříži jsem ještě na pokyn pana faráře stihl zajistit konec vyzvánění zvonů a pak rozjímal o tom, jak to vlastně bude celé probíhat, kde máme mikrofon, kam asi odložím svíce a jak poberu kropenku, liturgické knihy či jiné nezbytné rekvizity.

Na místě bylo vše krásně nachystáno. Adventní věnec s hořící svící. Tu jsme však záhy zhasli, jelikož ji měly zapalovat děti. Stojany pro svíce. A kde se vzal, tu se vzal, objevil se i mikrofon. Dojem kazila jen auta, nešikovně zaparkovaná v bezprostřední blízkosti kříže. Komíhající se kadidelnice jistě v mnoha dobrých duších evokovala představu exploze jejich benzínem naplněných nádrží. Po úvodních slovech bylo jasné, že ozvučení nebude dobrým služebníkem. Následující scénka o Mikulášovi tak byla pro mnohé jen pantomimou s cizojazyčným komentářem. Boží slovo i krátká promluva byly našťastí díky úsilí obu duchovních o něco srozumitelnější. Dojemná byla pozornost pana kostelníka, kdy pluvíálem oděnou postavu pana děkana doplnil slušivým biretem.

Mně se kupodivu dařilo přehazovat v rukou vše potřebné. S jedinou výjimkou, která odsoudila benedikcionál k potupnému pádu. Moji mysl totiž právě zaměstnával problém, jakým způsobem budou děti rozjíhat svíce na adventním věnci, když jsem zapomněl vzít s sebou k tomu určenou svíčku a disponoval pouze krabičkou sirek v kapse. Neřešitelnost problému gradovala poté, co pan farář označil jako rozžíhače našeho Tomáše. Vyřešil ho však vzápětí vtipně tím, že navzdory z okolí znějícím radám různého charakteru dítě zdvihl, já jsem zkušeným kostelnickým grifem škrtnl sirkou a Tomášovi ji podal již dostatečně hořící. Vítr k nám byl v tu chvíli milosrdný, a tak knot svíce na první pokus chytl. Zalil mne pocit blahého uspokojení, jak se někdejšímu kostelníkovi od svatého Tomáše v Brně a jeho šestiletému synovi podařilo profesionálně v nelehkých podmínkách zapálit svíce. Ne však nadlouho.

Adventní neděle - žehnání kříže

Byl to skutečně den stvořený pro velké události. První neděle adventní, léta Páně 2007. Vždycky zvláště vnímám dobu adventní a její letošní začátek byl umocněn místní slavností – požehnáním opraveného kamenného kříže na náměstí. A aby toho nebylo málo, celý den byl ještě zasazen do rámce adventního jarmarku.

Jsa tedy slavnostně naladěm, vyrazil jsem s rodinou po obědě vstříc adventnímu šumu na náměstí. Tedy, abych byl přesný, s necelou rodinou. Naše prostřední dcera v té době už notnou chvíli pózovala coby betlémský pastýř nesčetným fotografům. Její místo zaujala za účelem návštěvy adventního jarmarku příjezdiví dospívající neteř z Brna.

Na náměstí už to skutečně žilo. Zněla hudba a množství lidí korzovalo mezi stánky se zbožím nejrůznějšího charakteru a kvality. Chování dětí začalo mírně vykazovat stejné známky dychtivosti jako při olešnické pouti. Všechno vidět, všechno koupit. Jistým vysvozením z těchto ataků nám byla přítomnost skupiny dravých ptáků. Syna, jež je jejich milovníkem a znalcem, nebylo třeba nijak přemlouvat k prohlídce těchto vzácných opeřenců. A nejstarší dcera, dychtiva jakýchkoli vjemů, též žádný významný odpor nekladla.

Proti směru chodu hodinových ručiček jsme potom pokračovali do útrob kostela sv. Vavřince, abychom si prohlédli mnoha jazyky opěvovaný betlém z Betléma.

Další atrakcí byla projížďka na poníkovi. Tu si však mohly dopřát vzhledem k výšce koně a délce končetin pouze děti. K našemu údivu jízdu odmítla dcera - pastýř, přestože je z naší rodiny největší milovnicí a znalkyň koní. Byl to zkrátka den plný překvapení. S rodičovskou pýchou jsme se s ní tedy pouze pozdravili u betlémské chýše a opojení vůní svařeného vína se radovali z četných setkání s příjemnými přáteli a známými. Rodina se mi chvílemi ztrácela z dohledu a v okamžiku, kdy kostelní zvon svým vznešeným zvukem začal ohlašovat slavnostní chvíli požehnání, jsem jí byl definitivně opuštěn.

Protože jsem se chtěl slavnosti zúčastnit aktivně, vedly mé kroky do sakristie, kde jsem se potkal s panem farářem, panem děkanem a vůní kadidla. Vzhledem k absenci ministrantů a po domluvě s otcem Pavlem, jsem se jal několik dobrovolníků najít mezi lidem. Myslel jsem zejména na svého syna, který však vůbec nebyl k nalezení. Několik osob mě odmítlo vzhledem k jejich nezbytné účasti v divadelním kusu, který byl součástí slavnosti, a tak jsem nakonec sehnal pouze jediného služebníka liturgie, Fandu.

Naštěstí se k nám v sakristii přidal pan Sobotka, byli jsme tedy tři, takže procesi mohlo být jakž takž důstojné. Důstojná ovšem moc nebyla atmosféra v sakristii, jelikož spravedlivým hněvem planoucí kostelník vyhrožoval absentujícím ministrantům svojí demisí a kárnými postihy.

Jaká byla vaše první reakce na informaci, že vás biskup posílá do Olešnice? Vzal jste si třeba mapu a podíval se, kde to vlastně je,...

Jedno odpoledne zazvonil telefon a generální vikář mi oznámil, že půjdu do Olešnice. Na moji otázku jaká je to farnost, vás v mnohém vychválil. Nemohu než jeho slova potvrdit.

Biskupové si dávají heslo pro svůj pontifikát. Máte vy nějaké podobné heslo pro svoji kněžskou službu nebo dokonce pro svoji službu u nás v Olešnici?

Asi se podíváte, nebude to žádná zbožná fráze ani citát moudré knihy, jen malá životní zkušenost na cestě víry. Nebyl jsem nikdy velkým asketou, abych dokázal radit jak umrtvovat své smysly, naopak jsem se vždy ze života bližních i svého radoval a tak vzniklo i mé heslo: „Buď hodný k druhým i k sobě!“

Jak vnímáte práci s lidmi?

Práce s lidmi je asi jako práce s květinami. V létě je všem pěstitelům hej, chlubí se, co vypěstovali. Je-li sucho, zalijí, prší-li mnoho, odvodní, všechno jde, radost se podívat. Ale přijde zima a neudržíš zahradu v květu, dělej co dělej. Většina květin pomrzne, odolnější přezimují, některé namrznou, ale mají velkou regenerační schopnost. Takovou regenerační schopnost má i Církev Kristova. Ne naší zásluhou přečkává všechnu nepohodu, ne naší zásluhou je vždy a zase živá a nemůže zemřít, to má z Ježíše Krista.

Co vám v Olešnici nejvíce komplikuje život a jak bychom vám v tom jako farnost mohli pomáhat?

Člověk si život ponejvíc komplikuje sám, hledá neustále nějaké chyby a přitom mu uniká všechna ta krása a radost všedního života.

Zamýšlím-li se co zatím Olešnice nemá, napadá mě jediné – letiště, ale i to se třeba časem změní.

Nepřehlédnutelná je vaše záliba v létání. Je to vaše největší záliba? Cítíte se ve vzduchu blíž Bohu, svobodnější a máte větší nadhled?

Nadhled by byl i z kazatelny kostela, nemyslíte? Ale ve vzduchu je to přeci jen jiné. „Někdy se člověk musí od země vzdálit, aby uviděl její krásu. Musí trochu poodstoupit, aby uviděl cestu z problému. Musí se povznést, aby znovu spatřil své místo.“ – snad proto létám, abych po každém dosednutí znovuobjevil co dole bylo očím skryto.

Z čeho jste měl v poslední době největší radost?

Velkou radost mám z nového betléma. Je to pro nás výzva zahlédnout nejen znova, ale i nově Ježíšův příchod. Vždy si přeji, abychom si odnesli něco z Betléma: z té pokory Panny Marie, věrnosti sv. Josefa, radosti pastýřů, klanění králů...

Na co se do budoucna těšíte?

Těch přání je spousta. Třeba až papoušek Áron přestane křičet a začne mluvit, neboť my lidé taky někdy zbytečně křičíme a přitom by se dalo jistě domluvit.

*Co se změnilo na faře?
zámky... -:-)*

Jak prožíváte Vánoce?

Jestli jím rybu, filé nebo kuře? Vzpomínám, jak nám jednou chyběl na vánočním stole kapr. Bylo to za dob studií, ono sehnat v cizině kapra je nadlidský výkon. Od té doby, už to bude šestý rok, se mezi odpoledními vánočními bohoslužbami pro děti a půlnoční scházíme společně s ostatními faráři – při štědrovečerní tabuli. Má to své kouzlo a společně sdílená radost je vždy větší.

Chtěl byste touto cestou ještě něco důležitého farníkům sdělit?

Určitě bych rád poprosil o modlitbu za kněze. V předchozích farnostech měli zvyk se na konci mše sv. modlit za kněze, byla to určitě posila pro ně i pro nás kněze.

Váš vánoční recept pro farnost?

Náměstí, ulice, zahrady domů se rozzářily v záplavě vánočních světel. Co kdybychom zkusili prozářit Vánoce zevnitř? Láskou ke každému životu. PS: Až budeme tento recept připravovat, nezapomeňme na sousedy!

Za rozhovor Otci Pavlovi jménem čtenářů děkuje M. Adamcová ml.

Neděle odpoledne a neb „...děti, vezměte si papuče a dámy střevíce...“

“Pobesedování si s farníky“, to byl důvod, proč jsme v neděli 25. listopadu odpoledne vyrazili do Orlovny. Ale naše představa se mírně minula s realitou... V ohláškách sice bylo pobesedování si s farníky, ale že důvodem jsou také narozeniny otce Pavla, to už ohlášeno nebylo, ale přeci jenom na povrch vyplulo...

Nešla jsem psát článek kvůli tomu, abych jmenovala dary, které pan farář dostal, ale ráda bych zmínila několik málo kuriozit... Rozhodně se nedozvíte novinu, když napíšu, že otec má „kladný vztah k létání“, a proto se nemůžeme divit, že dostal od svých “leteckých kamarádů“ letadélko na dálkové ovládání (které nejednou přistálo některému z hostů na hlavě), ale i od “neleteckých kamarádů“ dostal dorty s motivy z paraglidingu, nemohu opomenout ani písničku složenou právě k této události, ani jisté užitečné věci od farníků (např. lopata - Modli se a pracuj!

Když otec v kostele ohlásil: „...děti, vezměte si papuče a dámy střevíce...“ upřímně se tomu celý kostel zasmál. Jen málo farníků tušilo, že to otec myslí doopravdy...

Brzy po zahájení se totiž sál v Orlovně změnil v taneční parket a místo, kde sídlí MC Hastrmánek, v dětský koutek.

Rozhodně není nikdo, kdo by si farní setkání dostatečně neužil. Přispělo k tomu i velké množství výborného jídla a pití, takže zbylo i na výslužky.

Toto odpoledne hodnotím jako velmi dobré a doufám, že dá-li Bůh, tak za pár let budeme slavit znovu, třeba 35...

Maruška Adamcová ml.

Dnes, kdy pší jménem generace, která první sála mateřské mléko s příchutí svobody, o událostech dávno minulých, nejsou ještě tyto pro starší generace zdaleka mrtvou minulostí. A mladí? Mají dost svých problémů či zábav. V otázce věcí veřejných se pak může lidem za věci veřejné odpovědným zdát, že jedině, co budou schopni náctiletí přijmout, jsou informace o rekonstrukci hospody či lyžařského areálu. A říct, že komunistická kolektivizace zemědělství u nás vlastně usnadnila transformaci neudržitelného malozemědělní, není problém. Zkrátka panuje dojem, že ponornou řekou dějin jsme dávno propluli na výsluní volné krajiny, a jen podivně podvědomým způsobem se počítá s tím, že starší generace jsou dávno ještě v temných jeskyních vzájemného strachu a my všichni se brodíme zapáchajícím bahnem vytékajícím z těchto jeskyní.

„Národ, který nezná svou minulost je odsouzen k jejímu opakování.“

Pan Šafařík ze Lhoty připomněl, a pan Novotný na slušně zaplněné půdě radnice přečetl, zlatá slova Aloise Šafaříka zaznamenané v Olešnickém mementu: „Odpustit, ale nezapomenout...“ Povědomí o procesu nechť způsobí, že se nic podobného již neodehraje. Ať už ve jménu jakéhokoli ISMU nebo „pro všeobecné blaho“ či jiná podezřelá hesla (nediskriminaci, toleranci a relativismus nevyjímaje). S hlavou otevřenou „zkoumejme, jakým duchem se co nese“, kriticky přemýšlejme o každé povrchní lfbivosti a nebojme se jednat, když s Boží pomocí rozeznáme, že jednat je třeba.

Václav Plíhal

Setkání v Boskovicích

První prosincový den jsme měli rezervovaný pro děkanátní setkání mládeže v Boskovicích.

V osm hodin jsme se sešli u fary a poté plni očekávání vyrazili na cestu. Po příjezdu jsme se zapsali do skupinek, ve kterých jsme obcházeli celé dopoledne čtyři stanoviště.

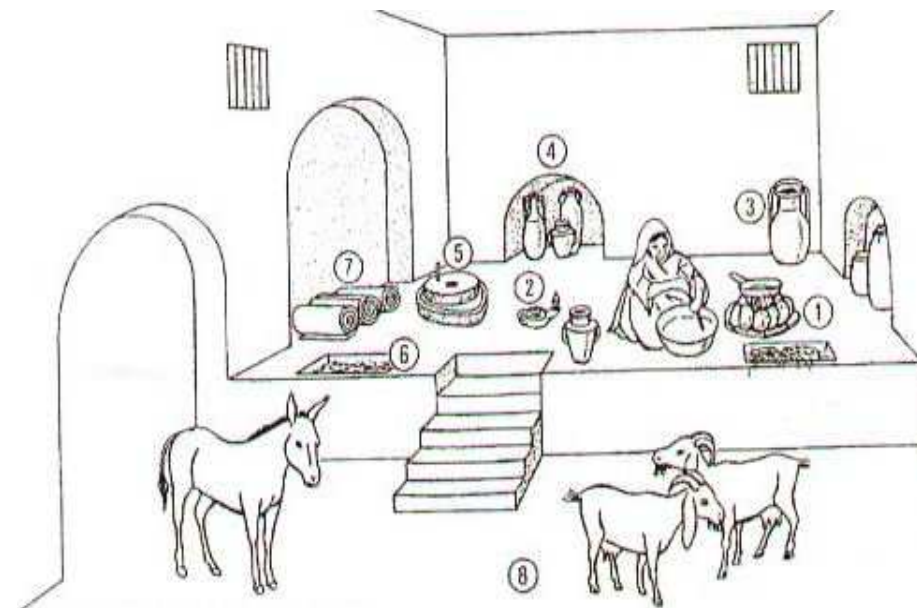
Naše skupinka jako první navštívila stanoviště „Chcete být bibliionářem?“ Pak jsme navštívili živý adventní věnec, kde jsme si vyslechli příběh o lásce, naději, pokoji a víře. Měli jsme za úkol jednu s těchto ctností ztvárnit na velký sololitový karton ve tvaru svíce. A když nás otec Kafka adventně naladil, přesunuli jsme se na stanoviště, kde jsme se bavili o rozdílech tvrzení dvou evangelistů o příchodu Ježíše na svět. Pak následoval oběd, na který se už všichni opravdu těšili. Po obědě jsme měli chvíli na odpočinek. Asi ve čtrnáct hodin začalo adventní putování. Po cestě jsme hledali jednotlivé útržky evangelií, které jsme museli seřadit a po té předvést formou scénky.

V šest hodin byla mše svatá kterou byl zakončen celý den. Setkání uteklo jako voda a už se všichni těšíme na další!

Renata Palinková

Milé děti!

Dobře si prohlédněte obrázek. Takhle vypadaly židovské domy v Ježíšově době. Všimněte si, že předměty jsou očíslované. Názvy předmětů jsou napsány pod obrázkem. Přiřaďte k předmětům správné názvy a napište je k číslům pod obrázkem. Obrázek můžete vymalovat.

MLÝNEK NA OBIÍ, PETROLEJOVÁ LAMPA, PROSTOR PRO ZVÍŘATA, OHNIŠTĚ, VÝKLENEK NA POTRAVINY, KORYTO (JESLE), HLINĚNÝ DŽBÁN, ROHOŽE NA SPANÍ.

1.	5.
2.	6.
3.	7.
4.	8.

Zdroj: <http://duha.czweb.org>, časopis DUHA

Odpovědi z minulého čísla: 1. Jan Novotný, 2. František Vojta, 3. Pavla Vojtová, 4. Ivana Jančová, 5. Václav Plíhal; bířmování; ...nemůžete činit nic.

Slovo nemocným 6/6

V současné lidské společnosti žije víc starých lidí, než jich žilo v minulých dobách. Je to způsobené prodloužením lidského života, které je důsledkem lepší a dokonalejší lékařské péče, důkladnějším udržováním životosprávy a snahou jednotlivých lidí, aby byl jejich život co nejdélejší a současně co nejdokonalejší. Všichni lidé mají ve společnosti svoje místo a také svoje poslání, které mají plnit. Život i těch lidí, kteří jsou skutečně staří a kteří nemohou vykonávat práci, která by do společnosti přinášela hmotná dobra, má svůj plný smysl, protože každý malý skutek, který vykonají ve stavu posvěcující milosti, vytváří dobro, které zlepšuje stav celé společnosti. Staří lidé mohou ovlivnit mladší sdílením svých zkušeností a názorů, které jsou často prověřeny životními událostmi. Stejný význam má i jejich přístup ke snášení těžkostí, které jim přináší jejich věk a které musí stále snášet a vyrovnávat se s nimi.

Starší lidé mají také víc času, aby se mohli věnovat modlitbě a aby v ní prosili za ty, kteří jsou jim blízcí a které chtějí pozitivně ovlivnit. Tímto způsobem mohou ovlivňovat členy rodiny nebo společenství, ve kterém žijí, víc než mnoha slovy. Žádná jejich modlitba není zbytečná a každá přinese svůj užitek a prospěje tomu, kdo se modlí, i tomu, za koho se modlí. Víme, že v dřívějších dobách starší lidé svými modlitbami podstatně ovlivňovali život rodin, ve kterých žili.

Když je člověk starý, je citlivější, než byl v dřívějších letech, a proto také zranitelnější. Toho by si měli být vědomi mladší lidé v jeho okolí a měli by mít snahu mu život co nejvíc usnadnit. Jsou-li to členové rodiny, plní tím čtvrté Boží přikázání, které přikazuje lásku k rodičům a jako jediné přikázání slibuje těm, kteří je budou plnit, už zde na zemi zvláštní Boží požehnání. I tato skutečnost může být podnětem k tomu, aby byl co nejvíc usnadňován život starých lidí v rodinách, ve kterých žijí. Pán Bůh je ve svých slibech věrný a jistě bohatě splní to, co slíbil.

Někdy mohou být životní situace skutečně velmi těžké a je pro každého obtížné je prožít tak, aby člověku neuškodily, ale prospěly. Tehdy každému pomůže důvěra v působení Boží prozřetelnosti v životě člověka. Jistota, že Bůh ví o všem, co člověk prožívá anebo snáší a že dá každému dost síly, aby byl schopen úspěšně prožít všechno, co život přinese. I vyrovnanost, klid a spokojenost, které jsou založeny na důvěře v Boží ochranu, ovlivňují pozitivně lidi, kteří jsou v blízkosti.

I když nám roky rychle přibývají a naše schopnosti a síly se zmenšují, není to důvod ke skleslosti, protože je to přirozený jev, který je v životě každého člověka. Musíme ale umět tuto skutečnost přijmout a vyrovnat se s ní, protože jinak bychom stále propadali smutku, nespokojenosti a depresím, které by nám znepříjemňovaly náš život. Musíme být vděční za dobra života, která jsme dostali a musíme se snažit ho prožít ve spokojenosti, radosti a naprosté důvěře v Boha a v jeho dobrotu.

O. J. Šik

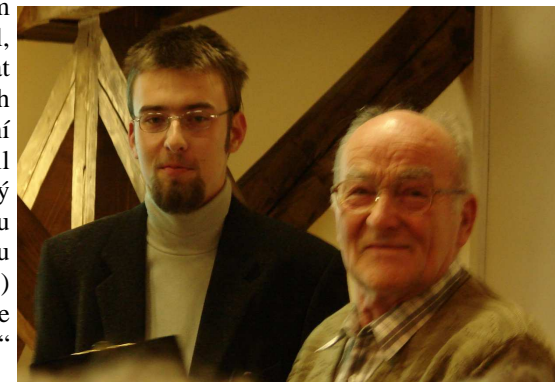
Příběhy bezpráví

Celkem bylo v Československu během komunistické totality popraveno z politických důvodů 244 lidí, 8 000 vězňů bylo zabito při vyšetřování a zastřeleno na útěku, vězněno bylo více než 200 000 politických vězňů. Přes tato ohromující čísla nás nejvíce oslovují příběhy konkrétních lidí. Aby „věci, které nemají být zapomenuty, v zapomenutí neupadly“, pořádá každoročně organizace Člověk v tísni víceúrovňový projekt Příběhy bezpráví, do něhož se prostřednictvím filmových klubů mohou zapojit středoškolští studenti. My olešnickí jsme se do něj zapojili 17. listopadu - v Den boje za svobodu a demokracii - večerní besedou a promítáním na téma „Olešnický proces“.

Základní historické souvislosti nám na základě své rozsáhlé diplomové práce „Kolektivizace zemědělství na Olešnicku v letech 1949-1960“ objasnila Mgr. Marie Bočková z Crhova.

Scénář procesů se mnoho nelišil od dalších, které v padesátých letech na našem území probíhaly. Nastrčený provokatér - estébák, vydávající se za západního agenta Karla (ať už byl onen „Pepek bezzubej“ postavou jakoukoli). Fingovaný pokus o vraždu funkcionáře strany. Okázalé současné zatčení sedmnácti „vesnických boháčů“, případně „politicky a třídně neuvědomělých“ sousedů, kteří se nějakým způsobem namočili do „velezrady, sdružování proti republice, nedovoleného ozbrojování, maření úředního rozhodnutí, pokusu návodu k vraždě, sabotáže a porušení povinnosti veřejného činitele.“ Hrůzné popisy nelidského zacházení vyšetřovatelů s obžalovanými odůvodňují doznání a podpis protokolu i jeho citace během samotného veřejného procesu, který sledovaly stovky lidí. Padl jeden trest smrti, jedno doživotí, zbylých 15 odsouzených si rozdělilo celkem 130 let trestů.

Upevnění moci komunistů navozením atmosféry ještě většího strachu než toho nemalého, který již od voleb 1946 na zemědělském a lidoveckém Olešnicku panoval, bylo logickým důsledkem. Nikdo nevěděl, zda-li právě u jeho vrat nezastaví několik tmavých tatraplánů, vždyť „západní agent Karel“ navštívil především ve Křtěnově (který na sebe upozornil převahou bílých lístků ve volbách roku 1948 a nezaložením JZD) většinu stavení. Socializace vesnice mohla „zdrárně“ proběhnout.

Podobně probíhala i sobota. Po dnech plných přednášek, promítání filmů a zábavy jsme se pomalu připravovali na odjezd domů. Někteří odjeli už večer, zbylé osazenstvo společně v kostele prožilo pěknou adoraci.

Ráno po mši svaté a rozloučení jsme se vydali domů.

Celý pobyt hodnotíme velice pozitivně, protože nás biřmovance sblížil a scházíme se i po udělení této svátosti. Byl zde prostor pro modlitbu, mši svatou, vyučování i zábavu.

Na závěr bychom chtěli poděkovat otci Pavlovi a manželům Kánským za organizaci, paní Vaverkové za výbornou kuchyni a Lukáši Vaculíkovi za topení v kuchyni. Všem za jejich vzácný čas, který nám věnovali a někteří ještě věnují.

Pavla a Marek

Biřmování

Asi před dvěma roky jsme se my, mladí, rozhodli vydat na dlouhou cestu. Začala příprava na přijetí Ducha Svatého. Tehdy nám ty dva roky, které byly před námi, připadaly nekonečné. Když se díváme zpětně, vidíme, že jsme se mylili. Uteklo to jako voda.

První rok nám svůj čas věnovali manželé Kánští, kteří nám pomáhali ve vzájemném seznamování. Příprava byla většinou formou hry. Další rok se nám začal věnovat o. Roman, s nímž už byla setkání spíše naučná. Poslední dva měsíce jsme strávili s o. Pavlem, který se tohoto nelehkého úkolu zhostil velice dobře. Spolu s Kánskými nám zajistil duchovní obnovu v Heřmanově, kde jsme prožili celé podzimní prázdniny. Bylo to velmi obohacující a přínosné pro náš budoucí život. Taky se prohloubila naše přátelství.

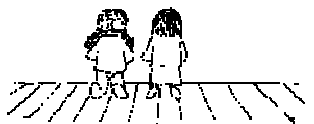
Po celou dobu přípravy jsme prožili mnoho chvil, ve kterých jsme se společně zasmáli, vyměňovali si názory, navzájem se obohacovali a vzdělávali.

Sobota před samotným obřadem byla velmi hektická. Nejen že jsme se snažili pochytit, jak se říká „za pět minut dvanáct“, ještě nějaké vědomosti a snažili se vymyslet inteligentní odpovědi na případné otázky otce biskupa, ale ještě večer nás čekalo poslední setkání. Rozdělili jsem si úkoly (čtení, přímluvy, dary...) a plánovali „každý krok“, který jsme při obřadu měli udělat.

Neděli jsme chtěli prožít ve slavnostním duchu a hlavně v pohodě...(prostě žádný stres). Před samotnou mší svatou na nás byla nějaká nervozita znát, ale my jsme se nedali a byli jsme stateční!

Mohlo by se zdát, že touto slavností naše setkávání skončilo, ale opak je pravdou. Někteří z nás vytrvali a rozhodli se založit „Spolčo“. Uvidíme, jak se vše bude vyvíjet dál, ale jsme pevně rozhodnuti vytrvat, užít si příjemné i ty méně příjemné okamžiky, zažít spoustu nového a být přínosem pro celou farnost.

D+V+F Vojtovi

Modlitba svatého Františka Saleského ZA MOUDRÉ STÁŘÍ

Pane, ty víš lépe než já, jak jsem den ze dne starší a jednoho dne budu starý docela.

Chraň mne pokušení, abych se při každé příležitosti nesnažil kdekomu vykládat, co o každé věci vím. Stařecká žvanivost obtěžuje všechny kolem.

Chraň mne, abych se nesnažil všem lidem kolem sebe zasahovat do jejich života vnučováním svých názorů. Představa starců, že oni všemu rozumějí nejlépe, je trapná.

Pomáhej mi, abych byl rozvážný, ale ne nerozhodný. Abych byl ochoten poradit tomu kdo se zeptá, ale abych nebyl porouchivý.

Pomáhej mi, abych se nepokoušel radit těm, kdo se mne na radu neptají - a tak si zachoval pár dobrých přátel.

Pomáhej mi, Pane, abych dokázal nemluvit o svých zdravotních obtížích. Rok od roku ve mně roste chuť, stále podrobněji je kdekomu popisovat.

Netroufám si prosit o dar, abych uměl naslouchat s potěšením, když druzí mluví bez konce o svých zdravotních obtížích, ale o trpělivost, abych to snesl.

Netroufám si už také prosit o lepší paměť. Prosím jen o pokoru, abych si na svou zapomnětlivost vzpomněl, když se mi bude zdát, že druzí se mýlí.

Ale o toto tě moc prosím Pane, abych si dokázal zachovat vlídnou a laskavou tvář. Vždyť mrzoutský pohled je obraz ďábla.

I když mé oči slábnou, ať si zachovám dobrý zrak pro vše, co je na bližním dobré - a ať nejsem líný to povědět a pochválit.

V obličejí mám vrásky, mé prsty jsou neobratné a nohy těžké. Někdy je mi z toho úzko.

Ať si víc připomínám to, co mohu, než to, co už nemohu. Ať si proti bázní před stářím stavím štít tvého slova: „Kdo ve mne věří, tomu rostou křídla jako orlovi.“

Dej mi Pane sílu, abych přijal své stáří v důvěře v tebe. Ne naříkavé, ne ubrečené stáří, ale vděčné. Vděčné za vše dobré, co bylo, co je a v co důvěřuji ve víře v tebe, jenž žiješ na věky věků.

POŠLI MĚ, PUJDU JÁ

Vzpomínka na 6.října 2007

Tento den se v Brně konal celostátní misijní kongres dětí. Přípravy na něj probíhaly celý rok a to prostřednictvím přípravného týmu organizátorů, kteří se účastnili pravidelných schůzek v Brně. Od nás na ně ke sv. Jakubovi jezdili Alka, Petra, otec Roman a Tamarka.

V sobotu 6. října se nás vydal do Brna plný autobus, asi třetinu tvořili biřmovanci, kteří jeli pomáhat s organizací a zbytek byly děti a i několik rodičů. Celkem se kongresu zúčastnilo asi 2500 - 3000 dětí z celé republiky, i přátelé ze Slovenska a Polska. (Z Polska nepříjel autobus dětí, jak bylo původně oznámeno, ale pouze dvě auta účastníků, tudíž jsme nemuseli v Olešnici zajišťovat oznamovaný nocleh).

Po úvodu v katedrále byly děti „rozeslány“ do brněnských kostelů k jednotlivým stanovištím. (sv.Tomáš - Amerika, Jezuité - Asie, sv. Jakub - Evropa, u Kapucínů - Austrálie, u Minoritů - Afrika). Olešnice měla na starost organizaci u Jezuitů, (program zde zajistili salesiáni). Olešnické maminky se postaraly o napečení koláčů pro akci misijní koláč, který se rozdával nejen v okolí jezuitského kostela, ale i v přilehlých ulicích. Výrobky, které děvčata v průběhu roku pro kongres tvořila, byly nabízeny ve stánku na Petrově, přímo u vchodu do katedrály.

Kongres se v ČR konal již potřetí, první byl v sídle PMD ve Špindlerově Mlýně, další v Golčově Jeníkově a pro ten třetí bylo vybráno Brno. Jednak proto, že je tam pro většinu účastníků blíž a lepší spojení než do Krkonoš a také, aby se zjistilo jak budou lidé v centru města na takovou akci reagovat, jak se zapojí... A výsledek? Brňanů se zúčastnilo mizivé procento, náhodných chodců se přišlo podívat velmi málo a na nás účastníky venku na ulicích reagovaly hlavně maminky s kočárky, ostatní jen zřídka. Místo konání příštího kongresu zatím nebylo upřesněno.

Děti měly radost, že je na stanovištích při jejich zápolení přišel povzbudit i náš pan farář otec Pavel. I když jsme měli v batůžcích přibalené pláštěnky, nemuseli jsme je naštěstí použít, počasí vydrželo a pršet začalo až při zpáteční cestě.

Myslím, že jsme odjížděli všichni s dobrým pocitem, že jsme svou účastí podpořili správnou věc. Že úsilí organizátorů nebylo marné a že se připravený program dětem opravdu líbil, škoda jen, že nebylo možné stihnout všechno, co bylo připraveno. Výborným povzbuzením pro každého bylo vidět katedrálu zaplněnou tolika dětmi.

Můžeme si přát, aby děti s pomocí Panny Marie dokázaly naplňovat kongresové heslo POŠLI MĚ, PUJDU JÁ i v každém dalším všedním dni.

M.Ad.

Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí

Tak, jako my před dvěma roky, tak i naši evangeličtí bratři opravovali věž kostela, která byla napadena dřevomorkou a tesaříkem. Českobratrský evangelický kostel byl posvěcen v roce 1868 - téměř o třicet let později než katolický po velkém ohni. Věž kostela byla generálně opravena v roce 1928. Rozpočet nynější opravy mnohonásobně převyšoval možnosti sboru, a tak členové staršovstva zvažovali, zda se do opravy pustit. Stav věže byl ale katastrofální. Trámy byly poškozené tak, že plášť drželo jen deskové pobití. Celá dřevěná konstrukce byla snesena a zhotovena její kopie. Věž opravovala stejná firma, jako naši. Mnoho práce vykonali zdarma také členové sboru. Díky paní farářce Olze Smrčkové, která psala na všechny strany a prosila o pomoc, se podařilo celou věc zdárně dokončit. Při děkovné pobožnosti 28. října, na kterou jsme byli všichni také pozváni, přednesla podrobný finanční výčet (přes 10 000 Kč jmenovitě) kdo kolik poskytl. Poděkovala také katolíkům, kteří na dílo přispěli. Po děkovné slavnosti byli všichni pozváni na bohaté občerstvení do sálu fary. Při družné besedě jsme vytrvali do večerních hodin. Přejeme našim evangelickým bratřím, aby byl kostel jejich chloubou a v hojném počtu v něm mohli velebit Boha.

J.B.

Heřmanov

O prodlouženém víkendu 24. až 28. října se uskutečnila poslední předbiřmovací akce, tentokrát v Heřmanově za účasti většiny biřmovanců z farnosti Olešnice. Pod vedením manželů Kánských a pátera Lazárka jsme ve středu ve večerních hodinách dorazili na faru do Heřmanova.

Fara to sice byla, ale v rekonstrukci a neobydlená, takže se tam netopilo (vnitřní teplota fary a venkovní teplota se téměř shodovaly). Tak jsme byli rádi, že v každém pokoji byly kamna a my jsme mohli topit.

Večeře, kterou připravila „kuchařka“ Markéta, nám přišla velice vhod. Po modlitbě jsme ulehli ke spánku, abychom ráno vstali plni energie. Druhý den odpoledne se k nám připojili biřmovanci z Rovečného a společně jsme vyrazili na vycházku spojenou s křížovou cestou, kterou jsme si předtím připravili v kostele a po skupinkách vyprávěli jednotlivá zastavení. Celou cestu jsme s sebou nesli dřevěný kříž a střídali se v jeho nesení. Ten jsme nakonec postavili před Horní Libochovou. Tam jsme došli do kostela, který je nově a velice moderně postaven ve tvaru lodě. Večer jsme pak shlédli film o sv. Maxmiliánu Kolbem.

Od pátečního rána jsme čekali příjezd manželů Vykdalových, kteří nám přednášeli o rodině a o životě s Bohem. Dočkali jsme se jich během dopoledne. Ten den došlo k výměně kuchařek. Markétu Kánskou vystřídala paní Vaverková. Den byl plný vyučování a her.